

Trong hàng các...

Chia Thầy ở chân núi Sài Sơn, thuộc làng Thụ Khê, phủ Quốc oai, tỉnh Sơn tây.

Đoạn Le Y Tạng (1732-1795)

Ông là một nhà văn nổi tiếng của Trung Hoa, sống vào cuối thế kỷ 17 và đầu thế kỷ 18.

Khách đến Hội Hoa

Khách đến Hội Hoa, đến đây để ngắm cảnh và thưởng thức văn hóa địa phương.

Chức năng của người anh

Chức năng của người anh, đây là một bài viết về vai trò của anh trong gia đình.

Thơ trước của Nguyễn

Thơ trước của Nguyễn, đây là một bài thơ thể hiện tâm trạng của tác giả.

Mai mường hương trên đường cảnh, Mai mường hương trên đường cảnh...

Mừng Xuân mới linh mẫn

Mừng Xuân mới linh mẫn, đây là một bài thơ chúc mừng năm mới.

LỘC-ĐIÊN (Sài Gòn)

LỘC-ĐIÊN (Sài Gòn), đây là một bài viết về tình hình địa phương.

Xuân Tịch Do

Xuân Tịch Do, đây là một bài thơ về mùa xuân.

Nước càng bồi biến càng thêm vắng

Nước càng bồi biến càng thêm vắng, đây là một bài thơ về sự thay đổi.

Trên tiến sinh tiến

Trên tiến sinh tiến, đây là một bài thơ về sự tiến bộ.

Bài của LỘ GIANG TỬ

Bài của LỘ GIANG TỬ, đây là một bài viết về văn hóa.

2.050 Năm về trước người ta đã có báo đọc rồi

2.050 Năm về trước người ta đã có báo đọc rồi, đây là một bài viết về lịch sử báo chí.

THỜI-THÔNG-VIÊN

THỜI-THÔNG-VIÊN, đây là một bài viết về thời gian.

Đầu năm nổi tượng Phật

Tháp Nhàn Quà

hay tháp Prathomchedi, ngọn tháp cao nhất Thái-Lan

Đầu năm nổi tượng Phật, đây là một bài viết về lễ hội Phật giáo.

ĐỀ BẠC TRONG NHỮNG NGÀY XUÂN

ĐỀ BẠC TRONG NHỮNG NGÀY XUÂN, đây là một bài viết về văn hóa.

MẤY ĐÔI CẦU ĐỐI

Lịch sử

MẤY ĐÔI CẦU ĐỐI, đây là một bài viết về văn hóa.

Ngắm nhàn khách

Ngắm nhàn khách, đây là một bài thơ về ngắm cảnh.

NEU THEOPHRASTE RENAUDOT SONG LAM

NEU THEOPHRASTE RENAUDOT SONG LAM, đây là một bài viết về văn hóa.

NHÂN KHAI GIẤY

NHÂN KHAI GIẤY, đây là một bài viết về văn hóa.

[illegible][illegible]

Dun chúng là ? * Đuốc đỏ có
— Thệt là một que có 10.
Nữ Văn hay hỏi :
— Thế là một chiếc thệt ? Hoàng
bật bàn tay bằng : * Có đôi chiếc
vì chúng là que thệt. Thế sao con
không đi qua đó, để thấy đôi
chiếc thệt ?

— Thưa Hoàng Hậu, que thệt
con đi đôi chiếc này ? *
— Có que gần rồi sao ? Quê con
* Hoàng Linh kia mà !

Lúc đó chúng mới
mừng như chúng mới gặp
nhau sau 10 ngày.

đệ và kinh, đi bằng hai Vay. người làm hai lưc Chấn và Tốn vào trong lòng bàn tay, rồi dùng ngón cái chạm nhẹ vào lòng bàn tay, chẳng mấy chốc chẳng ràng buộc với tay, chẳng còn thấy lòng bàn tay trở nên mềm mại nữa.

Những được học một năm, bằng nhiều Chấn cũng bằng bệnh rồi chết. Chẳng cần đến sự cung. Để cho kinh khí của mình, chẳng lấy được pháp độ linh cơ với tay và kinh. Chẳng lấy đến theo luật của con đường tay là kinh thiên.

Người đời nay thấy 2 người sở hữu kinh khí để dùng và đi vào cửa này. Người kia chẳng ra đến cửa, chẳng lấy được pháp độ linh cơ với tay và kinh. Chẳng lấy đến theo luật của con đường tay là kinh thiên.

Người đời nay thấy 2 người sở hữu kinh khí để dùng và đi vào cửa này. Người kia chẳng ra đến cửa, chẳng lấy được pháp độ linh cơ với tay và kinh. Chẳng lấy đến theo luật của con đường tay là kinh thiên.

Tác giả: NAM-CUNG-BÁC
Dịch giả: SONG-VĂN-THỊ

lưng đi để lại lại,
ngay xưa, người con
số lớn làm cách làm
nghe trọng, rồi Hùng
sau đó Hùng sau các
đã thành To cháu
hình ảnh bôn khoăn
Thật thế, To Đông
Pha Mỹ làm là, qua
hơn ra mới biết
chuyển là hình ảnh
số lớn của người
công, nên hình ảnh
tuyệt đẹp mà nhỏ
đẹp.

2. Khi To Đông Pha làm Thủ Hùng châu, ông lại được
Thật thế, To Đông Pha Hùng châu và triều đại Đường Đại Cồ Di, làm
thủ huyện, chuyển là đại diện với các ở các trung tâm này. Thật

chí trong khi tiếp khách ông cũng chỉ cho uống chén trà, không bắt lính đi một khúc.

Cổ lăm tới chùa linh cớ thêm một vị cư tăng mới nhập đạo Hằng châu là Đại Thông thiền sư, cũng đem cả cá đầu đi theo.

Đại Thông thiền sư thấy quan Thái thú kinh nước như vậy thì cảm may lắm, vì không cần lòng. Từ đó ông bắt đầu dạy đạo nhà thiền.

nói chung không, chẳng
 bằng nói rằng ông đã
 một bài thơ, từ đó
 cho người con dâu,
 bài hát để thêu sự
 nghe. Đó là Thông
 thần sự lấy làm khố
 chấp, nghe đồng thời
 yên, nhưng cũng
 thông làm thế nào
 được.

Bài thơ này có ý
 châm chọc Thâm sư,
 người tự nhủ rằng.
 Ông Thông thần sự
 cũng phải biết cười,
 cười không hề việc.

Từ Đông Pha, đây từ
 nói đến ông này, ông
 này, Từ Đông Pha, đây từ
 nói đến ông này, ông

Tổ Địch Ba triệu một nghìn người tu hành, không phải chỉ có một, mà Kim Sơn và Thiên Giang đến này còn giữ được chiếc đai ngọc của ông, đó là bởi xưa Tổ cũng tự Hòa Thuận, chưa tự định cuộc, phải chờ lai.

VÒNG QUANH
Chợ Tết
SAIGON

Phóng sự điều tra của

NHU - THĂNG - CANG

Nghĩa của bài nói, tôi chợt nhớ lại
ở Tr. & quách nhà tôi bán vật
ngọt ngào mà lúc nào anh cũng
là đồ U.S.A. chính cống !
Thiệt lạ lùng, & nước riết bỏ ra,
đá bọt vào & !
Nhưng hàng ngoại quốc tốt hơn
của ta thật vậy họ là nước kỹ
thuật tiên tiến, còn mình là nước
nghèo lạc hậu sánh nhau sao
được !

Cha mẹ mới đến là các ông
lại ngồi lại của dân mình
quá. Nhưng nói cho cùng thì
tại các ông nhà cầm quyền từ
đến nay hết thấy.
Người ta chỉ lo phục vụ một
u sú sang sang, làm như không
bom, có náo, có bùng
không ta còn được cũng
thấy hàng ni-lon, tạt-gan thì
chị lạnh, chủ nội nội bốn
vòng !
Và tiếp thì cái hàng sang sang
đổi với hơn 13 triệu dân này thì
u sú đi đến trên dân nghèo thì
nên có be rao mời bán rất nhiều
cũng không có mấy vòng vào
lại mua.

thấy rằng một thứ bom mà từ người ta hay bay bán và quăng mạnh, thì bởi có bốn hàng :

- Sao không thấy bán bom Tàu?
- Dê, Tàu không có bom!
- Sao có biết chắc vậy?
- Ở bán hàng chi vậy mà không có lẽ vì bị một nhà nghề?

từ trong mặt báo là cam Hồng
 ợ, cam Thái chân bạch có lẽ
 để ý. * Khứ thị * háng Tâu đung
 Con bầy gầy * khi thị * háng
 quí của * một bị háng Mỹ.
 Nhứt danh ợp, có thể ợ
 Mỹ. Hồng Kông ợp mang danh là
 Mỹ, bom Nhứt cho nó là *.
 ợ cũng có quyền hoả nghĩ an
 ợ tại các ngân nghề của người
 ợ đĩ đĩ trong tâm lý tình của
 bị mua. Mè người mua thuộc
 sang sung, bầy gầy bị loại thuộc
 Mỹ, thậm chí thom ta trông
 Mỹ bị lai đỏ đen trông hơi lạ

đội bui phách lạnh miệng hỏi làm
đang có chuyện vào đi ?
- Lúc này bán khá không đi
?
- Chủ trường gặp người qua
đầu lên nhà tôi, nói về bô
phá báp:
- Ê quá... thấy à !
- Như tay sạch nghề, tôi tiếp:
- Dạ, có lẽ từ 20 trở lên bán
khá ?
- Ờ, ầm nào cũng vậy, đỡ hà
- này phải đợi từ 20 trở lên
biết chết hay sống !
- cười vui về đỡ loan là chủ:
- Trời ơi ! Bém luôn thì lái

lỗ, chờ gì đâu mà bà
chết sống nghe quan trọng quá
l
đúng là tôi đã gọi trướng «nội lòng»
bà chủ trở mặt bất bình tới tôi,
nói một hơi dài như không kịp
r
Quả thật ở Bộ thấy nói chơi
Tôi thấy chưa đẹp vô nghề này.

thầy mà có linh y như tổ tiên
thầy cho chết mười tháng cho
đi, thầy nghĩ coi hàng tôi đau
bao nhiêu đây thời buổi trời
nồm ẩm ướt nhà có đông. Vậy
mà đem bệnh Tết tôi này, nó
vậy có ông làm chung, ngày
cũng có người lại sai đến hỏi
bớt cho mà chẳng có mà nói
l! Đã đành đời mấy ngày cạo
hàng bán nước chày, nhưng
đây cũng bán được lợi tại
ngày Tết làm cũng chực buổi
chức rồi cho người ta ăn chơi.

— Sưởi Biên hòa đi
v, xuôi cát hồng nhận

rằng:
 "Già cũ ban bôn duyên, dăng,
 song sang gần hăng trái cây bôn
 Ý chung đã biết thương hăng
 Ý chơu lết lết thương chơu không
 chơu gì nên bà chủ h g hươu,
 chơu chơu mới mợu n cũ ngươu
 xơu lộn cho mợu g."

lời nói cho bà chủ thêm buồn
 đượu cũ giầu bầy tằm ạy cho tợu
 vào sỏ... bưng:

Tại nạn này bầy dịch tởi hoành
 ở thủ đô quá nên nướu...
 bà ngày mợu bà trải, bà chủ
 lờ tởi:

Thi cái đồ tởi... Cũ Trời mợu
 tởi đượu đêm nỏ. Cũ tởi mợu

ấy là không hiểu ai nói năm nay
 thì bán rẻ, rồi từ từ làm sao
 không ai mua mới kỳ !
 Nghĩ cho tới tuổi cất trứng
 trứng hơn trứng tay người lớn
 năm năm tới bán tới 500 đồng
 chục mà hên nay nói thách
 chục bán, Con tôi mới đẻ, vậy mà
 ai mua. Con tôi lớn hơn một
 năm người tôi bán tới 8, 9
 đồng một chục vẫn có người
 mua !
 Tôi đưa tay lên che miệng đang
 đi, bà chủ tên lượn :
 Không biết tên cậu nó chạy
 ra sao rồi gặp ai cũng than
 than từng lăm lăm bán buôn
 ư ư !

không đủ thêm quyền giải đáp
tự luận bà Hai, xin chuyển lại
để các kinh tế học đại tài nêu
giải.

Ước nữa rồi rút lui cho tiện :
Còn buổi bàn được không bà
Ư. Buổi thì hơi dè dặt vì buổi
Hòa đầu bên cũng thế. Tội
người mua về chúng bả thì
không cắt trắng coi cái môi chắc...
xin rằng !

một tọng hai, cô Hai
ng lấy... ông chủ tui
ông buồn !

bàn tiếp bài quảng cáo rùm

và Huệ châu, nghe người ta
 gièm, mới biết từ hồi ông đi
 nơi chết vậy.
 một bài từ đề hồ vĩnh. Vĩ
 Ông Pha còn đề vĩnh mộ ông
 lệ phương đã mộ vợ và sí dờ.
 đáp lời :
 — Dệ ! Em không được rõ lắm,
 nhưng các bà sang sòng thì thường
 hay mua bom Mỹ. Họ bán bom Mỹ
 ngon thì em cũng nói người làm dụng
 bán cho chày bán, chớ để họ bán
 ở làm quá thầy Ba à !

bên bên là những quan hàng
đạo rãng.
Thi về hàng Kêy đánh
thi năm nay thay mặt đi
đợt + chiếu tượng + Perlan.
bước ngoai lành rồi không cần
cáo của hay là bị tại, vì bô-
lê, thì mà... rút lui, cái đó còn
hỏi mà phân giải. Thành ra chỉ
vì bốn hàng nông phá ra góp
đơn dơi. Đó là Y nôt (Hyoze)
đội (Bliss), Bô rian (Pill) và
anh (Captain).
(Xem tiếp trang 6)

Mai liên nổi lên từ Miền
chức ngoại đưng chạm.

CỦA LÊ MINH

SỰ THỰC VỀ VIỆC

[illegible]

(Tiếp theo trang 1)

NGUYỄN-BÌNH-TUYÊ

HIỆU CHỨNG TÒA

mong rõ như trên và đã lấy họ tên của các công nhân

HIỆU CHỨNG TÒA

...mạng rã như đứt rã đã lấy lại...chưa bao, cũng phải kinh

hỏi: gạt mình. Chư thầy Khô Linh như trong cả nước mắt.

— Việc thuận tình dân của Thiên tử đã được thực hiện, các con
đề tăng cường chức sắc, quan cho người mạnh mẽ. Sau khi xử
quốc con người thuận tình dân rồi, không ngờ Đổng miên kế đã dùng

phép điểm huyệt làm cho các mạch máu nhỏ hơn để các huyệt lại. Vì
còn tôi đây rồi, huyệt mới làm lượt điểm khắp từng huyệt khiến
cho sự thúc đẩy mới được nó quanh co phát triển, để được
ổn định. Sau đó huyệt cho cho hay rằng huyệt đó còn một
vấn đề trọng tâm công việc để khiến cho khi tôi còn sống lại,
huyệt này rồi, nhưng cũng vì thế mà sau đây còn chỉ có thể theo áp

Thơ - Thuật và Hán lâm Âm công, là môn phân riêng của môn tập ra. Nếu thơ học về ngôn tập môn phân khác thì tự nhiên là bỏ đi huyết ra chết liền...!

Bách Xuyên chép miệng làm bầm răng t
— Thà đoạn dý, dôi với mảy đưa về nước bần, mười lăm
trăm, quá thực là bần nhân, dù báo rằng vì thương nó muốn bĩ
được nó phải theo mình!
Nói tới đây, Bách Xuyên chợt nhớ ra một việc, mặt ông đỏ
càng tái hẳn đi, với hốt:

— Khô Linh à ! Cháu nói rằng viên linh đan là của Thiên
đạo trưởng cho cháu. Vậy cháu sách kia hẳn là cũng của đạo
trưởng cho mượn.

Khô Linh gật đầu thưa :

— Dạ ! cũng của đạo trưởng đưa cho !

Bách Xuyên xuống có người lên, vội hỏi :

— Phải chăng cuốn di chỉ về nước ham hình người tào công
vũ không có chữ nào hết? (còn nữa)

